

“ брѣще стори отговори майка-та, работа-та
“ си да гледа, нежели да говори тыя праздни ма-
“ зны работы. „ Млада-та дѣвойка отъ напредъ
вооружилася бѣше противъ гнѣвъ-атъ на ро-
дители-те си! но силата ѝ совсѣмъ падна пре-
дъ нивно-то пресмиванье, кое-то, видѣ ѝ ся, да уни-
чтожаваше всы-те нейвы надежды. Она горко
хвана да плаче. Баща ѝ, кой-то ся бѣше малко
по засмѣлъ, дойде пакъ въ първа-та негова
строгость. Онъ като я мжмряше за слезы-те ѝ
кои-то проливаше, майка ѝ смилена засмѣино ѝ
цѣлуваше. “ Е, рече ѝ, като ѝ подаваше едно
“ платно, земи да разтребишь трапеза-та за яс-
“ тие-то; послѣ по лесно за въ Петербургъ мо-
“ жешъ да трагнешъ. „

Тая сцена направи ся повече щото Праско-
вія да ся остави отъ намѣренія-та си, нежели
да я укоряватъ; но тя като осѣти че я употре-
бляватъ като едно малко дѣте, тотчасъ ся раз-
дума и никакъ не ся отчая. Она вѣке немма боя-
зливость: често хвана да повтаря намѣреніе-то
си, и молбы-те ѝ быдоха толико жаркы и толи-
ко досадотворны щото баща ѝ като загуби те-
рпѣніе-то си силно ѝ ся скара и съ строгость
ѝ запрети да неосмѣе още веднождъ за това